

единъ врагъ, за да се радватъ на нашитѣ несполуки, и въ наше отсъствие да нападне на женитѣ и дѣцата ни!“ Това кърваво възвание намѣри отзивъ.

Неужели оржието назначено да порази чуждеземния врагъ, трѣбваше да послужи по напрѣдъ за това кръвожадно зрѣлище? Страхътъ поражда жестокостта! Но това прѣдположение губи силата си прѣдъ малкия брой на убийцитѣ. Да ли убийцитѣ не буйствуваха по заповѣдъ съ въображаемъ расчетъ да спасятъ революцията съ тероръ, или да я затриятъ чрѣзъ собственитѣ ѝ крайности? Има хора, които мислятъ че сж голѣми политици, понеже тѣ могатъ да тѣпчатъ законитѣ на правосъдието и на човѣколюбието. Но какъвто ще да е мотива на това злодѣяние, нека то бѣде прѣдадено на всеобщо проклятие!

Въ Аббатството убийцитѣ не бѣха повече отъ петнадесетъ, казва г-жа Роланъ, а тя имаше възможность да знае истината, защото е сама очаквала смъртта си въ тоя затворъ. Участницитѣ въ тие мръсни злодѣяния не ще да сж биле повече отъ двѣстѣ души. Тѣ изглеждатъ да сж повече защото минаваха отъ едно мѣсто на друго и не даромъ спечелиха прѣзренната си плата, защото броя на жертвитѣ имъ бѣше хиляда и сто. Едва третата частъ отъ тѣхъ бѣха политически затворници; въ Шатле загинаха мнозина крадци, въ Бернардинския затворъ — шестдесетъ каторжници, а въ Бисерта и Салнотриеръ — мнозина болни и сиромаси. Само халосаното любопитство на нѣколцина зрители, които присътсвуваха на тие убивания може би да е въ състояние да се сравни съ позорното заслѣпяване на тие крвопийци.

Като че ли въ насмѣшка, но по скоро може би отъ чувство на уважение къмъ редътъ, това незаконно клание обставиха съ нѣщо подобно на сѣдъ. Крвопийцитѣ бѣха импровизировали едно сѣдилище въ кан-